

РЕШЕНИЕ

№ 334

гр. Сливен, 11.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – СЛИВЕН, X СЪСТАВ, в публично заседание на девети май през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Нина М. Коритарова

при участието на секретаря Мариана В. Тодорова
като разгледа докладваното от Нина М. Коритарова Гражданско дело № 20222230100449 по описа за 2022 година

Производството е образувано по предявен иск с правно основание чл.216, ал. 3 ДОПК във вр. с чл. 135, ал. 1 ЗЗД от ТД на НАП Бургас чрез публичен изпълнител Г А Р срещу Г. Б. Д. и СТ. В. ИВ. за обявяване на относително недействителна по отношение на държавата възмездна сделка сключена между двете ответници обективизирана в нотариален акт № ****

В исковата си молба ищецът и молител ТД на НАП-Бургас посочва следните обстоятелства: Срещу ответницата Г. Б. Д. в териториална дирекция Бургас, офис Сливен под №**** било образувано изпълнително дело за неплатените публични вземания, които към 07.02.2022 г. били в размер на 42848.11 лв., в т.ч. главница 19521.84лв. и лихва 23326.27лв. Дългът произтичал от Разпореждане на НОИ ТП - Сливен № 13822/26.09.2014 г., влязло в сила на 16.02.2016 г. До задълженото лице било изпратено Съобщение за доброволно изпълнение изх. № С160020- 048-0007366/13.06.2016 г. на адрес: гр. ****, връчено на 24.06.2016 г. Били предприети следните действия за събиране и обезпечаване на просрочените публични задължения:

- с ПНОМ изх. № С160020-022-0028766/19.10.2016 г. на основание чл.202, ал.1 във връзка с чл.195, ал. 1-3 от ДОПК бил наложен заповед върху налични и постъпващи суми по банкови сметки на задълженото лице, открити в ТБ Общинска Банка АД. Издадено било разпореждане за изпълнение на ЗС изх. № С170020-029-0006887/22.03.2017 г. Нямаło постъпили суми в изпълнение на наложения заповед.

- с ПНОМ С200020-022-0011013/25.02.2020 г. на основание чл. 200 от ДОПК и чл. 202, ал. 2; във връзка с чл. 195, ал. 1-3 от ДОПК бил наложен заповед върху пенсията на ЗЛ. Съгласно отговор вх. № С200020-000-0104578/02.03.2020 г. заповедът не можел да бъде

изпълнен, т. к. пенсията на лицето била под секвестрируемия минимум.

- с ПНОМ изх. № С210020-022-0090884/02.12.2021 г. бил наложен заповед за спиране на всички безналични ценни книжа притежавани от длъжника, които били вписани в регистъра на притежателите на финансови инструменти на Централния депозитар. Съгласно отговор вх.№С210020-000-0568443/06.12.2021 г. ЗЛ не притежавало безналични ценни книжа.

По изпълнителното дело нямало постъпили сума, направено било пълно проучване на имущественото състояние на ЗЛ, при което било установено, че лицето не притежавало имущество, годно да послужи за обезпечаване на просрочените публични задължения.

След безспорното установяване на публични задължения ищецът твърди, че с цел да осуети възможността същите да бъдат събрани принудително по реда на ДОПК, Г. Б. Д. чрез публична продажба на свои активи, увреждала хирографарния кредитор НАП. При извършена проверка в Имотен регистър при АВ било установено, че на 24.04.2018 г. било налице вписване ****, на покупко-продажба на следните имоти: - поземлен имот с идентификатор № 72165.504.207 с площ 797.00 кв. м., находящ се в гр. ****, при съседи: поземлени имоти с идентификатори 72165.504.1745, 72165.504.206, 72165.504.208, 72165.504.209, ведно построените в имота:

-сграда с идентификатор №72165.504.207.1, предназначение - жилищна, еднофамилна е площ по док. 80.000 кв. м.,

-сграда с идентификатор № 72165.504.207.3, предназначение - селскостопанска, площ по док. 39.000 кв. м.,

-сграда с идентификатор № 72165.504.207.2, предназначение селскостопанска, площ по док. 36.000 кв. м.,

-сграда с идентификатор №72165.504.207.4, предназначение - селскостопанска, площ по док. 21.000 кв. м.

Продавачи били Г. Б. Д. с ЕГН ***** и съпруга й В И Д е ЕГН *****, купувач била дъщеря им СТ. В. ИВ. с ЕГН *****/налице била свързаност на страните по сделката/. Съгласно приложения нотариален акт № **** Г. Б. Д. и съпруга и В И Д продавали собствените си недвижими имоти в режим на съпругеска имуществена общност за продажна цена от 8000.00 лв. и запазвали за себе си, заедно и поотделно пожизненото и безвъзмездно вещно право на ползване върху продавания имот. Данъчната оценка на недвижимите имот, определена от Община Твърдица била в размер на 13822.70 лв. Сумата в размер на 8000,00 лв. е била платена напълно и в брой на продавачите преди подписването на договора. Получената от продажбата сума не бил послужила за погасяването на публичните задължения на ЗЛ и същата не разполагала с друго ликвидно имущество, от което държавата би могла да се удовлетвори.

Безспорно първият ответник бил знаел, че има безспорно установени публични задължения в особено големи размери, поради факта, дългът произтичал от Разпореждане на НОИ ТП - Сливен № 13822/26.09.2014 г., влязло в сила на 16.02.2016 г., предадено за събиране от Националната агенция за приходите. Задълженото лице било надлежно

уведомено за предприетите действия по изпълнително дело №**** от страна на НАП, за принудително събиране на просрочени публични задължения със Съобщение за доброволно изпълнение изх. № С 160020-048-0007366/13.06.2016 г. връчено на 24.06.2016 г. Сключването на договор за покупко-продажба на 5/пет/ броя недвижими имота, сочило на съзнателно предприети действия от нейна страна да увреди интересите на кредитора-ищец Националната агенция за приходите. Продажната цена от разпоредителната сделка не била послужила за погасяване на публичните задължения на първия ответник. Задълженото лице не било погасило установените публични задължения, които към настоящия момент били в големи размери. Не било предложен начин за удовлетворяване на публичните вискатели, нито било предложено годно обезпечение съответстващо на размера на установеното публичното задължение. Извършеното от него разпореждане със собствените активи, при които се освобождава от собственост, сочило на съзнателно предприети действия от негова страна да увреди интересите на кредитора-ищец НАП.

Посочва, че когато един длъжник има значително по размер парично задължение към свой кредитор, той бил знаел, че с отчуждаване на свои активи, уврежда интересите на кредитора, тъй като се освобождава от своето имущество, което в своята цялост служи за общо обезпечение на неговите кредитори./чл.133 от ЗЗД/

Само по себе си тези действия на длъжника представлявали намаляване на имуществото му и поради това застрашавали интересите на кредитора. В този смисъл била и установената непротиворечива практика на ВКС, с която се било приемало, че увреждане на кредитора е налице винаги, когато се извършва разпореждане със секвестрируемо имущество, включително и когато възможността на кредитора да се удовлетвори от имуществото на длъжника се намалява. Увреждащото кредитора действие било всеки правен и фактически акт, с който се засягат права, които биха затруднили осъществяването на правата на кредитора. Независимо от цената на извършената между ответниците покупко-продажба и дали същата била заплатена изцяло или отчасти, с факта на извършване на сделката първия ответник бил намалил своето имущество.

При изповядване на сделката Г. Б. Д. била подала декларации по чл.264 ал.1 от ДОПК пред съответния нотариус със съдържание, че „няма непогасени подлежащи на принудително изпълнение публични задължения“. Същите били от датата на атакуваната сделка, а именно 24.04.2018 г. Към датата на разпоредителната сделка Г. Б. Д. била имала установени и изискуеми публични задължения в големи размери подлежащи на принудително изпълнение, за които била надлежно уведомена със Съобщение за доброволно изпълнение изх. № С160020-048-0007366/13.06.2016 г. било връчено на 24.06.2016 г. по изпълнително дело №**** в ТД на НАП Бургас. От изложеното следвало, че данъчно-задълженото лице било потвърдило неистина в писмена декларация, която се дава пред орган на властта за удостоверяване истинността на някои обстоятелства и това деяние било извършено с цел да се избегне плащането на дължими публични задължения, с което е нарушил разпоредбата на чл.313 от НК.

Ищецът твърди, че лицето, с което длъжника бил договарял също да било знаело за

увреждането.

Свързаност на страните по сделката - връзката в случая била между двамата ответници, а именно, че са роднини по права линия/майка и дъщеря/ и закона ги определял като свързани лица по смисъла на § 1, т.3, б. "а", от допълнителните разпоредби на ДОПК. Закона също така презюмирал, че след като страните по една сделка са свързани лица, то те знаели за увреждащото й действие по отношение на кредитора./чл.216, ал.3, изречение последно от ДОПК/.

Моли съдът да постанови решение, с което на основание чл. 216, ал. 3 ДОПК и чл. 135, ал. 1 ЗЗД да обяви за относително недействителна по отношение на държавата възмездна сделка сключена между двете ответници обективизирана в нотариален акт № ****

В срока по чл.131 ГПК отговор на исковата молба е депозиран от ответницата СТ. В. ИВ. чрез адв. Д.И., като заявява, че предявеният иск е допустим, но не е основателен. Признава, че е издадено Разпореждане № **** год. от НОИ, териториално поделение - гр.Сливен за възстановяване на неправилно изплатена сума за пенсия на Г. Б. Д.. Разпореждането било влязло в сила на 16.02.2016 год. Искът обаче бил неоснователен.

Изискванията на разпоредбата на чл.135 от ЗЗД предвиждали следните условия:

- действия, с които длъжникът уврежда кредитора;
- знание за увреждане от страна на длъжника;
- лицето, с което длъжникът е договарял също да е знаело за увреждането.

Законът въвеждал оборима презумпция при свързани лица - знанието се предполага до доказване на противното, ако третото лице е съпруг, низходящ, възходящ, брат или сестра на длъжника.

Признава, че на 24.04.2018 год. нейната майка й била продала заедно с баща й описания в исковата молба недвижим имот на своята дъщеря СТ. В. ИВ..

Действително сделката била извършена между свързани лица по смисъла на параграф 1, т.3, б."а" от допълнителните разпоредби на ДОПК - роднини по права линия - родители и дъщеря.

Твърди, че не била знаела, че със сделката се увреждат интересите на кредитора. Посочва, че била живяла от м.юни 2017 год. до м. септември 2018 год. в Австрия, а от август 2019 год. до август 2021 год, в Германия. Върнала се била за една седмица с цел изповядване на сделката, след което отново била заминала за чужбина. На практика тя била живяла далеч от родителите си и не била знаела за публичните задължения на майка си.

Сделката била осъществена с цел след придобиване на недвижимите имоти, при необходимост дъщерята да полага грижи за възрастните си родители. Доказателство в тази насока било и обстоятелството, че двамата продавачи са запазили за себе си правото на ползване върху имота, предмет на продажбата пожизнено. Моли искът да бъде отхвърлен като неоснователен.

В срока по чл.131 ГПК отговор на исковата молба е депозиран от ответницата Г. Б.

Д. чрез адв. Д.И., като заявява, че предявеният иск е допустим, но не е основателен. Признава, че е издадено Разпореждане № **** год. от НОИ, териториално поделение - гр.Сливен за възстановяване на неправилно изплатена сума за пенсия на Г. Б. Д.. Разпореждането било влязло в сила на 16.02.2016 год. Искът обаче бил неоснователен.

Изискванията на разпоредбата на чл.135 от ЗЗД предвиждали следните условия:

- действия, с които длъжникът уврежда кредитора;
- знание за увреждане от страна на длъжника;
- лицето, с което длъжникът е договарял също да е знаело за увреждането.

Законът въвеждал оборима презумпция при свързани лица - знанието се предполага до доказване на противното, ако третото лице е съпруг, низходящ, възходящ, брат или сестра на длъжника.

Признава, че на 24.04,2018 год. била продала заедно със съпруга си описания в исковата молба недвижим имот на своята дъщеря СТ. В. ИВ..

Действително сделката била извършена между свързани лица по смисъла на параграф 1, т.3, б.„а“ от допълнителните разпоредби на ДОПК - роднини по права линия - родители и дъщеря.

Дъщерята СТ. В. ИВ. не била знаела, че със сделката се увреждат интересите на кредитора. Същата била живяла от м.юни 2017 год. до м. септември 2018 год. в Австрия, а от август 2019 год. до август 2021 год, в Германия. Върнала се била за една седмица с цел изповядване на сделката, след което отново била заминала за чужбина. На практика тя е живяла далеч от родителите си и не била знаела за публичните задължения на майка си.

Сделката била осъществена с цел след придобиване на недвижимите имоти, при необходимост дъщерята да полага грижи за възрастните си родители. Доказателство в тази насока било и обстоятелството, че двамата продавачи са запазили за себе си правото на ползване върху имота, предмет на продажбата пожизнено. Моли искът да бъде отхвърлен като неоснователен.

С Определение № 806 от 22.03.2022 г. по чл. 140 ГПК съдът е указал на ищеца, че следва да докаже, следните обстоятелства- качеството си кредитор на длъжника, действия, с които длъжникът е увредил кредитора, знание за увреждане от страна на длъжника, както и че лицето, с което длъжникът е договарял е знаело за увреждането. Със същото определение съдът е указал на ответниците, че следва да оборят презумпцията по чл. 135, ал. 2 ЗЗД, като установят твърдяните от тях обстоятелства, обуславящи извода, че третото лице не е знаело, че със сключване на сделката ще увреди кредитора. Отделено е като безспорно между страните обстоятелство, че двете ответници са роднини по права линия, а именно майка и дъщеря.

Съдът, след като обсъди събраните по делото доказателства по отделно и в тяхната съвкупност и взаимовръзка, и като взе предвид становищата на страните, приема за

установено *от фактическа страна*:

Срещу ответницата Г. Б. Д. в териториална дирекция Бургас, офис Сливен под №**** е образувано изпълнително дело за неплатените публични вземания, които към 07.02.2022 г. са в размер на 42 848.11 лв., в т.ч. главница 19 521.84лв. и лихва 23 326.27лв. Дългът съставлява неправилно получена сума от пенсия и произтича от Разпореждане на НОИ ТП - Сливен № 13822/26.09.2014 г., влязло в сила на 16.02.2016 г. До задълженото лице е изпратено Съобщение за доброволно изпълнение изх. № С160020- 048-0007366/13.06.2016 г. на адрес: гр. ****, връчено на 24.06.2016 г. Предприети са следните действия за събиране и обезпечаване на просрочените публични задължения:

- с ПНОМ изх. № С160020-022-0028766/19.10.2016 г. на основание чл.202, ал.1 във връзка с чл.195, ал. 1-3 от ДОПК е наложен запор върху налични и постъпващи суми по банкови сметки на задълженото лице, открити в ТБ Общинска Банка АД. Издадено е разпореждане за изпълнение на ЗС изх. № С170020-029-0006887/22.03.2017 г. Няма постъпили суми в изпълнение на наложения запор.

- с ПНОМ С200020-022-0011013/25.02.2020 г. на основание чл. 200 от ДОПК и чл. 202, ал. 2; във връзка с чл. 195, ал. 1-3 от ДОПК е наложен запор върху пенсията на ЗЛ. Съгласно отговор вх. № С200020-000-0104578/02.03.2020 г. запорът не можел да бъде изпълнен, т. к. пенсията на лицето била под секвестрируемия минимум.

- с ПНОМ изх. № С210020-022-0090884/02.12.2021 г. е наложен запор върху всички безналични ценни книжа притежавани от длъжника, които били вписани в регистъра на притежателите на финансови инструменти на Централния депозитар. Съгласно отговор вх.№С210020-000-0568443/06.12.2021 г. ЗЛ не притежавало безналични ценни книжа. По изпълнителното дело нямало постъпили сума, направено било пълно проучване на имущественото състояние на задълженото лице, при което било установено, че лицето не притежавало имущество, годно да послужи за обезпечаване на просрочените публични задължения.

При извършена проверка в Имотен регистър при АВ е установено, че на 24.04.2018 г. било налице вписване ****, на покупко-продажба на следните имоти: - поземлен имот с идентификатор № 72165.504.207 с площ 797.00 кв. м., находящ се в гр. ****, при съсед: поземлени имоти с идентификатори 72165.504.1745, 72165.504.206, 72165.504.208, 72165.504.209, ведно построените в имота:

- сграда с идентификатор №72165.504.207.1, предназначение - жилищна, еднофамилна е площ по док. 80.000 кв. м.,

- сграда с идентификатор № 72165.504.207.3, предназначение - селскостопанска, площ по док. 39.000 кв. м.,

- сграда с идентификатор № 72165.504.207.2, предназначение селскостопанска, площ по док. 36.000 кв. м.,

-сграда с идентификатор №72165.504.207.4, предназначение - селскостопанска, площ по док. 21.000 кв. м.

Продавачи са Г. Б. Д. с ЕГН ***** и съпруга й В И Д е ЕГН *****, купувач е дъщеря им СТ. В. ИВ. с ЕГН ***** /налице е свързаност на страните по сделката/. Съгласно приложения нотариален акт № **** Г. Б. Д. и съпруга и В И Д продават собствените си недвижими имоти в режим на съпругеска имуществена общност за продажна цена от 8000.00 лв. и запазват за себе си, заедно и поотделно пожизненото и безвъзмездно вещно право на ползване върху продавания имот. Данъчната оценка на недвижимите имот, определена от Община Твърдица е в размер на 13 822.70 лв. Сумата в размер на 8000,00 лв. е платена напълно и в брой на продавачите преди подписването на договора.

Към датата на разпоредителната сделка Г. Б. Д. е имала установени и изискуеми публични задължения в големи размери подлежащи на принудително изпълнение, за които била надлежно уведомена със Съобщение за доброволно изпълнение изх. № С160020-048-0007366/13.06.2016 г. било връчено на 24.06.2016 г. по изпълнително дело №**** в ТД на НАП Бургас.

Видно от показанията на разпитаната по делото свидетелка Георгиева, която е дъщеря на ответницата Г.Д. и сестра на ответницата С.И. родителите й към настоящия момент живеят в процесния имот предмет на прехвърлителната сделка. Посочва, че нито тя, нито сестра й били знаели за прехвърлителната сделка, тъй като дълги години били живеели в Гърция и Германия, а родителите им били неграмотни. Тя и сестра й били разбрали какво се е случило, като били получили исковата молба. Родителите й били решили да прехвърлят къщата на нейната сестра, защото тя щяла да ги гледа, тъй като винаги била живяла с тях. Сестра й се била върнала от Германия, тъй като баща им бил получил инсулт, а майка й била във влошено здравословно състояние. Били поддържали връзка с родителите им по телефона, но не им били споменавали нищо.

Видно от показанията на разпитания по делото свидетел А, който е вуйчо на ответницата С.И. и брат на ответницата Г.Д. същият не знае за прехвърлителната сделка, като сестра му и племенницата му живеят в процесния имот в гр. Твърдица. Ответницата С.И. била в Германия през 2017 г. – 2018 г. и се била върнала през 2019 г., поради влошеното здравословно състояние на нейните родители. Преди нея свидетелят се бил грижил за тях, но не били обсъждали нищо.

Съдът кредитира показанията на разпитаните по делото свидетели като безпротиворечиви и еднопосочни.

С оглед на така установената фактическа обстановка, съдът прави следните **правни изводи:**

Предявен е иск с правно основание чл. 216, ал.3 ДОПК във вр. с чл. 135 ЗЗД.

В чл. 216, ал.1, т.1-6 от ДОПК са изброени действията и сделките, извършени от длъжника, които могат да бъдат прогласени за недействителни по отношение на държавата, съответно

на общините. Разпоредбата сочи, че тези сделки следва да са сключени след датата на установяване на публичното задължение, съответно след връчването на заповедта за възлагане на ревизия, ако в резултат на ревизията са установени публични задължения. Съгласно чл. 216, ал.3 от ДОПК, извън случаите по ал. 1 правата на кредитора по могат да бъдат упражнени от съответния публичен вискател или от публичния изпълнител. В тези случаи знанието на лицето, с което длъжникът е договарял, за увреждането се предполага до доказване на противното, ако третото лице и длъжникът са свързани лица. Според § 1, т. 3, б."а" от ДР на ДОПК, "Свързани лица" са лицата, които са роднини по права линия, какъвто е настоящия случай, тъй като двете ответници са майка и дъщеря и това обстоятелство е отделено като безспорно между страните. От изложеното следва извода, че законодателят е предвидил, че когато не са налице предпоставките и елементите от фактическия състав на ал.1, то защитата на държавата е тази по реда на чл. 135 от ЗЗД. Настоящият състав намира, че при предявен от ищеца иск с правно основание чл. 216, ал.1 от ДОПК, ищецът носи доказателствената тежест да установи по делото, съществуването на публични задължения на първия ответник, установени с акт за установяване на вземането преди сключването на процесната сделка или след връчване на заповедта за възлагане на ревизия, ако в резултат на ревизията са установени публични задължения; извършване на сделка, посочена в т.1-6 в периода след издаването на акта или след възлагане на ревизия, завършила с акт установяващ вземането. По иск с правно основание чл. 216, ал.3 ДОПК вр. чл. 135 от ЗЗД ищецът носи тежестта да докаже качеството си на кредитор на първия ответник; факта, че процесната сделка го уврежда; свързаността на лицата по сделката; евентуално - знание и намерение на страните по сделката за увреждането. Върху ответниците е тежестта да докажат собствените си възражения и евентуално да оборят презумпцията за знание за увреждането по чл. 216, ал. 3 ДОПК вр. чл. 135 ЗЗД. Следва да се посочи, че е допустимо както предявяването на отменителен иск по ЗЗД – чл. 216, ал.3 вр. чл. 135 ЗЗД / който е предоставен на всеки кредитор бил той публичен вискател или по гражданско или търговско правоотношение/, така и на специалния отменителен иск по чл. 216, ал.1 ДОПК в неговите шест хипотези. Общото при всеки един от изброените способности за защита е, че той е насочен към попълване имуществото на длъжника, за да се осигури целеният ефект на принудително изпълнение – удовлетворяване вземането на кредитора. Съпоставката между разпоредбите на чл. 216, ал.1 и чл. 216, ал.3 от ДОПК вр. чл. 135 от ЗЗД, за които настоящият състав намира, че са в съотношение на специална (чл. 216, ал.1 ДОПК) към обща (чл. 216, ал.3 от ДОПК), сочи, че в първата пораждането на потестативното право на Държавата да обяви за недействителни по отношение на себе си действията, с които длъжникът я уврежда е обусловено от наличието на акт, установяващ вземането. В разпоредбата на чл. 135 от ЗЗД обаче се говори за възникване на вземането, т.е. в случая водещото е пораждането на вземането в патримониума на ищеца. В процесния случай държавата като кредитор по публични вземания е избрала защитата по чл. 135 от ЗЗД. Основателността на иска по чл. 135 от ЗЗД е обусловена от наличието на предвидените в тази разпоредба на ЗЗД предпоставки. Съгласно теорията и съдебната практика, искът по чл. 135 ЗЗД има за предмет потестативното право на кредитора да обяви за недействителни по

отношение на себе си действията, с които длъжникът го уврежда. Това право възниква за кредитора по силата на закона при установен фактически състав - наличието на действително вземане, което не е прекратено или погасено по давност, без да е необходимо вземането да е ликвидно и изискуемо /вж. и Решение № 4 от 26.01.2011г. по гр.д. № 551/2010г. III г.о./; титулярът на парично или непарично вземане по отношение на длъжника има качеството на кредитор и може да си служи с Павлов иск; възникването на правото не се обуславя от установяване на вземането с влязло в сила съдебно решение; правоотношенията, от които произтича вземането на кредитора не са предмет на делото по Павлов иск; съдът по Павлов иск не може да проверява съществува ли вземането, което легитимира ищеца като кредитор; в производството по Павлов иск съдът изхожда от положението, че вземането съществува, ако то произтича от твърдените факти освен, ако вземането е отречено със сила на присъдено нещо; в производството по Павлов иск длъжникът не може да се брани с възражения, които се основават на отношенията, които легитимират ищеца като кредитор; съдът не може да спре производството по чл. 135 ГПК, за да изчака решението по предявения иск за вземането, нито може да задължи ищеца да предяви вземането си с иск. С оглед изложеното, страната, която е поискала отмяната по чл. 135 ГПК установява качеството си на кредитор като материална предпоставка, без да провежда пълно и главно доказване на правата си, от които черпи правния си интерес. Увреденият има интерес от Павлов иск, когато в резултат на предявяването му ще бъде променено действителното правно положение - с прогласяване на недействителност на увреждащата сделка ще се промени правната сфера на ответника по иска. С отменяване на атакуваното действие, кредиторът ще може да насочи претенцията си срещу процесните вещи. В тази връзка следва да се посочи, че само ако Павлов иск е съединен обективно с иска за вземането, предмет на делото наред с потестативното право ще бъдат и правоотношенията, които легитимират ищеца като кредитор. В този случай съдът ще съобрази в решението по Павлов иск дали вземането съществува, както и в решението по иска за вземането - правната промяна. Кредиторът обаче може да предяви само Павлов иск, без да предяви вземането си или да предяви вземането си в друго производство. В този случай правоотношенията, от които произтича вземането не стават предмет на делото по Павлов иск и съдът не може да преценява дали съществуват правоотношенията, които легитимират ищеца като кредитор.

На следващо място, в хипотезата на чл. 135 от ЗЗД, към който препраща разпоредбата на чл. 216, ал.3 от ДОПК, следва действието, чиято относителна недействителност се иска да уврежда кредитора т.е. да създава пречка за удовлетворяване на вземането или да затруднява същото. Това изискване от своя страна предполага, че извършеното от длъжника действие е действително т.е. ако увреждащата сделка е нищожна и не може да породи действие, то не е налице увреда и пораждане на правото по чл. 135 от ЗЗД. Самото увреждане трябва да е съзнавано от длъжника, а в случаите на възмездни действия знанието се изисква и по отношение на третото лице страна по правоотношението, за което се твърди, че уврежда кредитора. Това знание според нормата на чл. 135, ал.2 ЗЗД се предполага в случаите, когато третото лице е съпруг, низходящ, възходящ, брат или сестра на длъжника, а

когато се твърди увреждане на кредитор с публични вземания знанието се предполага ако третото лице и длъжникът са свързани лица (чл. 216, ал.3 от ДОПК). При гореизложеното, настоящият състав намира, че атакуваната от публичния изпълнител сделка с имущество на първия ответник следва да бъде обявена за недействителна по отношение на държавата, доколкото са налице всички предпоставки по чл. 216, ал.3 от ДОПК вр. чл. 135 от ЗЗД. В процесния случай се установява, че към момент на процесната сделка, непогасените задължения на първия ответник - Г. Б. Д. към Държавата са в размер на 19 521 лв. – главница и сумата от 12 127,43 лв. лихва и представляват задължение за неправилно установена сума за изплатени пенсии установено с влязли в сила Разпореждане № МП-13822#2 от 26.09.2014 г. и Разпореждане № МП-13822#5 от 31.10.2014 г. Твърденията на ищеца-кредитор за наличие на вземания към първия ответник не са оспорени от ответниците нито като несъществуващи и невъзникнали, нито като погасени. Поради това и с оглед гореизложеното, съдът намира, че към датата на процесния договор за покупко-продажба на недвижим имот-24.04.2018 г., в патримониума на ищеца е възникнало и съществува вземане към ответника Г. Б. Д.. В настоящия случай продажната цена по атакувания договор на недвижимия имот е в размер на 8000 лв., при данъчна оценка на имота 13 823 лв.

За доказана съдът намира и предпоставка за увреждане на кредитора, доколкото с всяко действие на разпореждане, с което длъжникът намалява своето имущество, се затруднява удовлетворяването на кредитора. Според решение № 639/06.10.2010 г. по гр. д. № 754/09 г. на ВКС, IV гр. о., постановено по реда на чл. 290 ГПК, увреждащо кредитора действие е всеки правен и фактически акт, с който се засягат права, които биха осуетили или затруднили осъществяването на правата на кредитора спрямо длъжника. Увреждане е налице, когато длъжникът се лишава от свое имущество, намалява го или по какъвто и да е начин затруднява удовлетворението на кредитора. В решение № 45/01.06.2011 г. по гр. д. № 450/10 г. на ВКС, III гр. о. е прието, че прехвърлителната сделка е увреждащ кредитора акт на длъжника, тъй като намалява длъжниковото имущество, служещо за общо обезпечение на кредитора.

По отношение на субективния елемент от фактическия състав на чл. 216, ал.3 вр. чл. 135 от ЗЗД, съдът намира, че същият е установен. Както бе посочено по-горе, в хипотезата на ал.3 на чл. 216 от ДОПК е предвидена оборима презумпция за знанието на лицето, с което длъжникът е договарял, за увреждането по чл. 135, ал.1 от ЗЗД, ако третото лице и длъжникът са свързани лица. Предвид понятието за свързани лица, дадено в §1, т.3, б."а" от ДР на ДОПК, а именно че "свързани лица" по смисъла на кодекса са лицата, които са роднини по права линия, следва безспорно да се приеме за установено, че ответниците са свързани лица, поради което и знанието за увреждането на кредитора в лицето на Държавата е доказано и у двете ответници. Посоченото обстоятелство е оспорено от ответниците по делото.

Субективно условие за провеждане на Павловия иск е знанието на длъжника и третото лице, което е договаряло с него. Елементите на тази предпоставка се различават в

зависимост от това дали действието е било възмездно или безвъзмездно. Когато действието е било безвъзмездно – едностранна сделка /отказ от право на собственост/, договор, /дарение/, правото да се иска отмяна възниква, щом длъжникът е знаел за увреждането – чл.135, ал.1, пр.1 ЗЗД. Не е необходимо да се съзнава увреждането на определен кредитор, достатъчно е в момента на извършване на действието длъжникът да е знаел, че има кредитори и че действието го уврежда. Без значение е субективното психическо отношение на лицето, което е получило престацията от длъжника. Дори и то да не е знаело за увреждането, неговият интерес не може да бъде предпочетен пред този на кредитора, защото това лице е получило имуществото на длъжника, без да е престирило насреща нищо. Разпоредбата на чл.135, ал.1, пр.1 ЗЗД е израз на древното римско правило, че интересът на лице, което иска да избегне загуба, трябва да бъде предпочетен пред интереса на лице, което иска да реализира печалба. В случай, че действието е било възмездно – едностранен договор /заем с лихва/, двустранен договор /продажба/, възникването на преобразуващото право по чл.135 ЗЗД изисква, не само длъжникът, но и лицето, с което той е договарял, да са знаели за увреждането – чл.135, ал.1, изр.2 ЗЗД. Наличието на еквивалентно имуществено размястване между длъжника и лицето, с което той е договарял, е основание интересът на третото лице да бъде предпочетен пред този на кредитора, освен ако това лице е било недобросъвестно. Знанието на третото лице, че длъжникът има дългове, не е достатъчно. Проявената от страна на третото лице небрежност за узнаване на увреждането не дава основание за обявяване на недействителността на действието – ТР 25-1969-ОСГК. Фактите относно субективното отношение на длъжника и лицето, с което той е договарял, трябва да се докажат от кредитора. По силата на оборима презумпция, уредена в чл.135, ал.2 ЗЗД, знанието на определен кръг лица, които са в близки отношения с длъжника, се предполага. Тези лица са съпругът, низходящите, възходящите, братята и сестрата на длъжника. Ако те твърдят, че не са знаели за увреждането, трябва да докажат твърдението си. Оборването ѝ е в тежест на ответниците – р. 345 - 1999 - II ГО. Приема се, че чл.135, ал.2 ЗЗД презюмира знанието на длъжника. Законодателя не предвижда предположение за знание у трети лица, различни от горепосочените.

Предвид гореизложеното, съдът приема, че в конкретния случай са налице и трите посочени по-горе предпоставки за уважаване на иска. На първо място ищецът притежава качеството кредитор, тъй като е налице вземане, обусловено от наличието на действителни публични задължения на първата ответница към държавата за възстановяване на неправомерно изплатени ѝ пенсии.

На следващо място е налице и действие, което уврежда кредитора. Сключеният между ответници договор за покупко-продажба несъмнено предполага намаление актива на длъжника, който актив би послужил за удовлетворяване на кредитора – вискател при принудително изпълнение. В правната доктрина и съдебната практика е застъпено становището, че увреждане е налице и при възмездна сделка, когато срещу отчуждената вещ длъжникът получава насрещна престация – най-често цена /какъвто е и настоящия случай/. Това е така, тъй като от момента на извършване на отчуждителната сделка с вещта до

осъществяване на принудителното изпълнение от кредитора, в имуществото на длъжника могат да настъпят промени, в резултат на които получената сума да не е налице и следователно да не може да служи за удовлетворение на кредитора. Първата ответница е знаела, че има задължения спрямо държавата, тъй като е получила на 24.06.2016 г. съобщение за доброволно изпълнение преди датата на атакуваната сделка-24.04.2018 г. Били са предприемани и изпълнителни действия спрямо нея, като на 19.10.2016 г. е бил наложен запор върху банковите ѝ сметки. Длъжникът е бил наясно, че отчуждавайки единствените свои активи уврежда интересите на кредитора, тъй като се освобождава от свое имущество, което в цялост служи за общо обезпечение на неговите кредитори съгласно чл. 133 ЗЗД. На следващо място прехвърлителната сделка е била извършена от първата ответница след като са били предприети изпълнителни действия спрямо нея изразили се в налагането на запор на банковата ѝ сметка.

Налице е и третата предпоставка за уважаване на иска, тъй като съгласно разпоредбата на чл.135, ал.2 ЗЗД знанието се предполага до доказване на противното, ако третото лице е съпруг, низходящ, възходящ, брат или сестра на длъжника. В конкретния случай приобретател по сделката е дъщеря на длъжника, респ. по отношение на тях важи законовата презумпция за знание. Съдът счита, че показанията на разпитаните по делото свидетели не можаха да оборят тази презумпция. Съдът отчита и роднинската връзка на свидетелите с двете ответници, тъй като свидетелката Георгиева е сестра на ответницата С.И. и дъщеря на ответницата Г.Д., а свидетелят А е брат на ответницата Д.. Свидетелката Георгиева твърди, че тя и сестра ѝ не са знаели за прехвърлянето на имота, което е в противоречие със събрания по делото писмен доказателствен материал-видно от представения по делото нотариален акт ответницата С.И. е присъствала при изповядването на сделката при нотариуса. Установява се обстоятелството, че дълги години С.И. била живяла в чужбина, но се била върнала в дома на родителите си за да се грижи за болния си баща и за майка си, която също била във влошено здравословно състояние. Родителите им били възнамерявали да прехвърлят къщата на нейната сестра, тъй като тя била винаги живяла при тях и щяла да се грижи за тях. Тези обстоятелства сами по себе си не са от естество да изключат знанието на ответницата И. за наличието на публични задължения на майка ѝ към държавата и за увреждането на държавата в качеството на кредитор със сключването на прехвърлителната сделка. От свидетелските показания на свидетелката Георгиева не се установява, кога сестра ѝ е заминала за чужбина, кога се е завърнала да се грижи за родителите си и в тях липсва хронологична последователност.

Самите твърдения на ответницата И. в отговора на исковата молба са, че същата е живяла от м. юни 2017 г. до м. септември 2018 г. в Австрия, а от август 2019 г. до август 2021 г. в Германия. По делото се установи от събрания писмен доказателствен материал, че ответницата Г.Д. е узнала за публичните си задължения към държавата на 24.06.2016 г., когато ѝ е било връчено съобщението за доброволно изпълнение, като към този момент следва ответницата И. да е живяла при своите родители. Дори и да е била в чужбина същата е поддържала контакт със своите родители и е била наясно със здравословното им

състояние.

От показанията на свидетеля А се установява, че ответницата И. е била в чужбина през 2017-2018 г. и през 2019-2021 г., като се била върнала за да се грижи за баща си. От показанията и на двамата свидетели, обаче се установява, че ответницата Г.Д. и нейния съпруг живеят в процесния имот предмет на прехвърлителната сделка и след изповядването на самата сделка. В самият нотариален акт е записано, че продавачите запазват за себе си заедно и поотделно пожизнено и безвъзмездно правото си на ползване върху имота. Следва да се вземе предвид, че договор е за покупко-продажба на недвижимия имот, а не е договор за прехвърляне на собствеността върху имота срещу задължение за издръжка и гледане, което поставя под съмнение твърденията на свидетелите, че родителите на ответницата И. са ѝ прехвърлили собствеността върху имота за да се грижи за тях.

С оглед на изложеното, съдът счита, че от свидетелските показания на разпитаните по делото свидетели не може да се установят по категоричен начин обстоятелства, които да изключат знанието на ответницата И., че сключването на прехвърлителната сделка е от естество да увреди кредитора на нейната майка, към когото тя има публични задължения в големи размери.

С оглед гореизложеното, съдът приема за основателен предявения Павлов иск, поради което сключеният между ответниците договор за покупко-продажба на недвижим имот, следва да бъде обявен за недействителен по отношение на ищеца.

По отношение на разноските:

С оглед изхода на спора в полза на ищеца следва да бъде определено юрисконсултско възнаграждение за процесуално представителство в размер на 360 лева, на осн. чл. 25 НЗПП.

Ответните страни следва да бъдат осъдени да заплатят в полза на бюджета на съдебната власт по сметка на съда дължимата по делото държавна такса в размер на 276,44 лева, на осн. чл. 71, ал. 2 вр. чл. 78, ал. 6 ГПК.

Така мотивиран и на основание чл.235 ГПК, съдът

РЕШИ:

ОБЯВЯВА ЗА ОТНОСИТЕЛНО НЕДЕЙСТВИТЕЛЕНА на правно основание **чл. 216, ал. 3 ДОПК във вр. чл. 135, ал. 1 вр. ал. 2 ЗЗД** по отношение на **държавата** възмездна прехвърлителна сделка обективирана в нотариален акт № **** съставляваща покупко-продажба на следните имоти: - поземлен имот с идентификатор № 72165.504.207 с площ 797.00 кв. м., находящ се в гр. ****, при съсед: поземлени имоти с идентификатори 72165.504.1745, 72165.504.206, 72165.504.208, 72165.504.209, ведно построените в имота:

-сграда с идентификатор №72165.504.207.1, предназначение - жилищна, еднофамилна е площ по док. 80.000 кв. м.,

-сграда с идентификатор № 72165.504.207.3, предназначение - селскостопанска, площ

по док. 39.000 кв. м.,

-сграда с идентификатор № 72165.504.207.2, предназначение селскостопанска, площ по док. 36.000 кв. м.,

-сграда с идентификатор №72165.504.207.4, предназначение - селскостопанска, площ по док. 21.000 кв. м. сключена между ответницата **Г. Б. Д.**, с ЕГН ***** и съпруга **Й В И Д**, с ЕГН *****, и двамата с адрес в гр. **** в качеството им на продавачи и тяхната дъщеря **СТ. В. ИВ.**, с ЕГН *****, с адрес в гр. **** в качеството на купувач.

ОСЪЖДА Г. Б. Д., с ЕГН ***** и СТ. В. ИВ., с ЕГН *****, и двете с адрес в гр. **** солидарно **ДА ЗАПЛАТЯТ** на ТД на НАП Бургас, с административен адрес гр. **** сумата от **360 (триста и шейсет) лева** определено от съда юрисконсултско възнаграждение за процесуално представителство, на осн. чл. 78, ал. 8 ГПК вр. чл. 25 НЗПП.

ОСЪЖДА Г. Б. Д., с ЕГН ***** и СТ. В. ИВ., с ЕГН *****, и двете с адрес в гр. **** солидарно **ДА ЗАПЛАТЯТ** в полза на бюджета на съдебната власт по сметка на Сливенския районен съд сумата от **276,44 лева**, дължима по делото държавна такса, на осн. чл. 71, ал. 2 вр. чл. 78, ал. 6 ГПК.

Решението подлежи на обжалване с въззивна жалба пред Сливенски окръжен съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Сливен: _____